Ч. 160. Середа 2 серпня (20 липня) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гаусмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Промови пп. Мінїстрів в справі кровавих дрогобицких подій.

Не було иншої ради — говорив п. Мінїстер Віксибурґ дальше — як візвати відділ кінниці, але з неї товпа в поблизькости виборчого льокалю кпила собі. Викрикувано против кінниці, а аґітатори виголошували промови. На ново підбурена товпа заняла грізну поставу. Кінниця мусїла очиститп улицю, з котрої був вхід до виборчого льокалю. В тім вдерли ся ексцеденти до аґітацийного льокалю дра Левенштайна, здемолювали там столи і крісла і викинули їх на улицю. Відламками меблів, камінями і т. п. обкинула товпа, заховуючи ся як шалена, кінницю. На даху одного з домів стояли хлопцї, котрі з комина виймали цеґли і кидали на войско. Тому, що приступ кінницї показав ся неможливим, спроваджено відділ піхоти в цїли очищеня улиці; піхота з наїженими баґнетами, з жандармериєю на чолї, пішла вперед, при чім якийсь ґімназияльний ученик відніс незначну рану від баґнету. Часть ексцедентів виступила знов в ріжних сторонах міста. Підчас перерви обідової товпа — як здавало ся — трохи успокоїла ся. Около 2 години, по отвореню голосованя, положенє знов стало ся дуже грізним. Наступив новий напад до згаданого льокалю аґітацийного; коли комісар Лишковский хотів виступити против надужить в тім льокали, особисте єго положенє було так небезпечним, що асистенция войскова з власної ініциятиви поспішила на поміч, щоби урядника охоронити і уможливити єму поворот до льокалю виборчого. Мінїстер краєвої оборони близше розкаже, що наступило в тій хвили, як товпа дико нападала на войско і як формально з стихійною силою прийшло до кровавого відпертя тих атаків. Число осіб забитих в наслідок ужитя оружя через войско, разом з тими, котрі вмерли від ран, виносить 25.

Загальне число будьто тяжко, будь легко ранених осіб виносить, о скілько те дасть ся ствердити, 55; кілька з них вже вийшло зі шпиталя. Мінїстер є сильно переконаний, що до кровавих подій не було би прийшло, коли би не несовістні аґітатори, котрі підбурили товпу до опору орґанам безпеченьства, розширюючи відомість, що войску не вільно стріляти підчас виборів.

Так нарід формально попхнуто в нещастє і просто поставлено перед дула. Навіть коли вже дано команду „fertig", товпа свитала і кричала дальше і товкла ся так близько войска, що після зізнань наочних сьвідків робило то вражінє, як би декотрі особи хотіли навмисне станути перед дулами. Вістка немов би комісар Лишковский казав стріляти, не відповідає дійстности і дотеперішний хід слїдства перечить тому очевидно. Говорили тут в палатї, що в Дрогобичи забили жінку і дитину якогось Фалата і що Фалат жадав секциї трупа своєї жінки в дрогобицкім суді. Отже мінїстер може ствердити, що Фалат і єго жінка були карані за крадіж і їх видалили з Дрогобича. Надто мінїстер стверджує в цїлою рішучостию, що буцїм то забита жінка і дитина Фалата жиють цїлком здорові. Не наводить сего факту, щоби ослабити значінє сумних подій, але щоби показати, що оповіданя сьвідків треба приймати з резервою. Напруженє по подіях викликало велику скількість поголосок. Задачию парляменту буде тільки провіренє тих випадків спокійно і розважно. Комісар Лишковский богато разів перестерігав з натиском товпу і говорив про неминучі наслідки довготревалого атакованя войска, але з товпи відзивали ся за кождим разом крики, що войску не вільно стріляти. Перед самою стріляниною комісар Лишковский разом з концепістом намістництва старав ся утихомирити товпу, але без успіху. Крім загальних візвань, звертав Лишковский увагу кількох знакомих, що при евентуальнім ужитю оружя можуть потерпіти також невинні люди, і старав ся їх наклонити до відходу. Ту обставину толкували опісля в фальшивий спосіб, будьто би комісар Лишковский згори знав, що в певно означеній години

---

9)

Несамовита Бара.

(З ческого — Божени Свободової).

(Конець).

Люди вибігали на улицю і многі жалували єї; але Бара на нікого не звертала уваги і ішла весело до кладовища, що лежало під самим лісом, недалеко громадского пасовиска. Отворили малу комірку, де були зложені кости і мари, пожелали їй: „Оставай ся з паном Богом!" і відійшли до дому. З комірки було мале віконце величини долоні, звідки був вид на долину і на ліс. Бара станула коло того віконця і довго, довго дивила ся. Сумні мусїли то бути гадки, які пришибали єї голову, бо сльоза за сльозою падала з хорошого ока на єї осмалене лице. Висше піднимав ся місяць, одно сьвітло за другим гасло, тихше і тихше було довкола. На гроби клали ся тїни високих ялиць, що стояли під стїнами, над долиною піднимала ся легка мрака. Лиш гавкане псів переривало нічну тишину. Бара глядїла на гріб матери, пригадувала собі осамотїлу свою молодість, ненависть і помітуванє людьми і перший раз почула жаль, перший раз прийшла їй гадка: коби я вже раз мамо, коло тебе лежала!

Гадка родила гадку, один образ наступав другий; обнимала в душі хорошу Ельшку, а на лїсній стежці показала їй єї уява високого, широкоплечого мужчини, з хорошим лицем в мисливскім одязї. Але вкінци відвернула ся від віконця, мовчки покутила головою і закриваючи руками лице, уклякла глубоко зітхаючи на землю. Плакала і молила ся. Остаточно втихомиривши ся, встала в землї і хотїла положити ся на мари, коли під вікном загавкав пес і відозвав ся грубий голос:

— Баро, спиш?

Був то Яков і Лишай.

— Не сплю, тату, але буду вскорі спати. Чого ви сюди прийшли? Я не бою ся.

— Добре, добре, дитино, спи; я буду спати тут; атже тепла ніч.

І отець поклав ся з Лишаєм під вікном. Спали добре аж до рана.

Рано, коли вже почало свитати, надійшов лїсом мужчина в мисливскім одязї. Яков бачив єго часто як він ходив по лїсї і долині, але не знав, хто він.

— Що тут робите, Якове? — спитав мисливець, наближавшись до него.

— Ех, пане, замкнули менї тут мою дївчину на ніч, от я її не міг лишити ся дома.

— Бару? — що стало ся? — спитав з зачудованєм.

Яков короткими словами розповів єму всьо. І закляв мисливець, відтак здоймив рушницю з рамени, повісив єї на дерево, перелїз через паркан кладовища і виваживши сильним раменем двері трупарні, станув перед Барою, що пробудила ся від лоскоту. Побачивши мисливця перед собою, гадала, що то сон; але почувши єго голос, дивувала ся, звідки взяв ся і не могла в першім заклопотаню навіть відповісти на єго поздоровленє.

— Не дивуй ся, Баро, що я сюди так увійшов. Переходячи сюди, бачу твого вітця і чую, що з тобою діяло ся і що ти тут; то мене розгнївало. Виходи сейчас з тої комори! — сказав молодий мужчина і взяв Бару за руку.

— Ні, пане; лишу ся тут, аж доки не прийдуть по мене. Сказали би, що я утїкла. А менї не було тут так зле! — говорила Бара, виймаючи злегка руку з руки мисливця.

— То покличу вітця і полишимо ся тут оба — сказав мисливий: крикнув через пліт на Якова. Яков перелїз через пліт і війшов до Бари, а Лишай не знав, що робити з радости, коли побачив Бару. Яков, побачивши, де Бара спала, мало не розплакав ся, отже аби закрити сльози, пійшов на гріб своєї небіжки жінки. Молодий мужчина єв собі на мари. Бара бавила ся з Лишаєм, але бачила мимо того, що мисливий ока з неї не спускає. І то червонїла то блїдла а серце ще сильнїйше в ній било ся як в ночи, коли була сама в трупарни.

— А щож в селї нема нікого крім вітця, хто був би до тебе навідав ся? — спитав по хвили мисливий.

— Крім Ельшки і вітця нікого. Отець

будуть стріляти і тому хотів остеречи своїх особистих приятелів.

Що-до поведеня старости Пйонткевича, то міністер не вагував ся вказати на зарядженя, які видали ся єму хибними або бодай невідповідними. Однак з другої сторони міністер мусить виразно зазначити, що староста доси в цілім своїм урядованю показав ся честним, ревним і знаменитим урядником. Особливо старав ся він усунути недомаганя і виступити против деяких льокальних величин, котрі користаючи з кождої нагоди, в короткім розмірно часі, придбали собі великі маєтки і при помочи своїх материяльних засобів, самолюбним способом старають ся виконувати невластивий вплив на ціле публичне житє в нафтовій области. Єго енергічне поведенє очивидно викликало велику неприязнь тих, котрих амбіцию нарушено, а приклонники власне тих людий виступили головно против кандидатури п. Левенштайна з особистих мотивів, хотячи крім того заколоченєм виборів не лише доймити своїх противників в інтересах, але здискредитувати старосту.

Щоби забезпечити цілковиту обєктивність слідства, старосту аж до дальшого зарядженя вислано на відпустку. Міністер думає, що серед даних умов в інтересі служби треба буде придлити єму инше урядове занятє, однак будь-що-будь на єго заступника треба буде визначити когось, хто розпочате п. Пйонткевичем діло поборюваня численних хиб в повіті буде вести дальше сильною рукою, хто не завагає ся впустити трохи сьвітла в темний дрогобицкий повіт.

Коли зайдуть події, яких причин люди дошукують ся в хибнім поведеню власти, то задачею правительства вияснити стан річи і зарядити доходженя. Той обовязок екзекутивної власти не може бути рівночасно також задачею парляментарної слідчої комісиї. Доходженя такої комісиї не можуть дати точнійших і поважнійших вислідів, ніж слідства ведені властями і судами, що мають право до примусових средств. Будучи сьвідомим, що поступало з цілою совісностию, правительство мусить з цілою рішучостию спротивити ся внесеню на вибір окремої слідчої комісиї парляментарної.

Хоч правительство принципіяльно не може признати обовязку держави платити відшкодованє жертвам там, де для здавленя ексцесів ужито оружя, то все таки співчує прихильним для жертв інтенциям, що містять ся в ріжних наглих внесенях. Міністер зажадав від Намістника інформаций про материяльне положенє дотичних родин, щоби поспішити з помочию для злагідненя нужди. Вправді більшість жертв належить до найбіднійших кругів, але дрогобицка громада, головно до того покликана, а крім того і приватна добродійність заняла ся положенєм нещасних. О скілько средства, які є до розпорядимости, не вистарчать, правительство також в будуччині буде кермувати ся гуманітарними взглядами супротив невинних жертв.

Чи і в яких розмірах зайшли похибки урядових органів, певно будуть витягнені відповідні консеквенциї. Але вже тепер можна сказати на певно, що також евентуальні похибки і ті зарядженя властий, яких не можна похваляти, ніяк не мали на меті обмежити волю виборців. Також при бездоганнім поведеню вислід виборів був би такий самий. Події 19. червня викликало брутальне обмеженє політичних прав більшости, розбурханою товпою, а зробило конечною охорону політичної власти. До насильств довели агітатори, що підмовляли товпу і надуживали єї до еґоістичних цілий. Не ялось звалювати вину на кількох урядників, котрих обовязком було інтервенювати. (*Оплески*).

Міністер краєвої оборони ґен. Ґеорґі наводить передовсім приписи для войскових асистенций і зазначує, що войскова асистенция була від год. 3 рано на ногах, між тим коли жандарми і поліцияпти, що мали вже службу попередного дня, були вичерпані. Товпа ставала все нахальнійшою, обкинула кінницю камінєм; від крику сполошило ся кілька коний, а що серед тих умов кінниця не вистарчала, зареквіровано цілу піхоту, що пробувала опорожнити улиці перед виборчим льокалем. З гусарів один жовнір потерпів тяжкі рани, 22 легкі, дальше скалічено 10 гусарских коний легко, а одного тяжко. Офіцирів і жовнірів обсипувано найординарнійшою лайкою, називано злодіями, лайдаками, драбами. З огляду на критичне положенє о год. 1 по полудни візвано з околиці всі асистенциї до Дрогобича. На візванє до спокою товпа відповіла градом лайки.

Коли пов. комісар Лишковский був загрожений товпою в аґітацийнім льокали, два цуґи піхоти вирушили бігцем, щоб замкнути улицю і відперти товпу. Иниший цуґ станув фронтом в противнім напрямі до улиці, однак знайшов ся безрадним супротив кількатисячної товпи, що викрикала і зневажала войско чинно. Поручник Ґіттель велів заняти поставу „fertig“ в надії, що тим відстрашить товпу. В сій критичній хвили упало з найблизших домів кілька вистрілів, почім якесь число вояків того цуґу, думаючи, що недочули команди „Feuer“, розпочали стріляпину одинцем. Лише 6 людий того цуґу, з котрих чотири стояло найблизше команданта цуґу, не стріляло. Хотяй пор. Ґіттель сейчас з нараженєм власного житя поспішив перед стріляючий цуґ і приказав здержати огонь, в кількох хвилях упало вже 61 вистрілів. Однак огонь того цуґу став ся причиною, що й другий цуґ, котрий стояв коло цуґу пор. Ґіттля, почав стріляти без приказу. Той другий цуґ дав 33 вистріли. В сім короткім часі також кількох вояків того цуґу поцілено камінями.

Оба команданти плютону зізнали, що рішучо були би самі звеліли стріляти, бо положенє було таке, що ужитє оружя являлось необхідним. Неправдива є вість, будьто би раненим не спішено з ратунком і будьто би більшість ранених і убитих була поцілена з заду. Незрозуміла річ, як можна жовнірам закидати жажду крови і бестияльске простацтво. Лише здержливости і зимній крови офі-

---

вийшов, Ельшка не може прийти, а иншого нема, хто би мене так любив. А ти? — говорила, глядячи псови в очи. — А до кладовища кождий боїть ся наблизитись в ночи — додала ще.

— Дивую ся твоїй відвазі, як дивував ся твоїй силї. Я оповідав о тобі моїй матери — сказав молодий мужчина.

— Маєте ще матїр? — спитала Бара.

— Так, старушку матїр. Мешкаємо разом високо на верху, три чверти години ходу звідси, в лїсї на лїсничівцї. Я лїсничий. Моя мати хоче мати невістку, тїшилась би, колиб мене виділа щасливим. Я не найшов нїгде женщини, якої би хотїв, аж побачив тебе, Баро! Я не є приятелем довгого говореня. Люблю тебе від хвилї, коли тебе побачив. Я пізнав тебе, хоч не говорив з тобою, а коли доси нїчого тобі не згадував, то стало ся длятого, що не був певний твого слова. Тепер знаєш всьо; скажи й ти, чи любиш мене і чи схочеш бути моєю женою. У Вестци тепер не можеш бути; збери отже, що маєш і ходім зараз з вітцем до мене в лїс, де будуть вас люди любити.

Бара стояла як камінь, не рушаючись і не могучи промовити. Лїсничий не знав, як має собі то пояснити, але хотячи дізнати ся правди — хоч би й гірка була — спитав ще раз Бару, чи хоче бути єго женою. Тепер дївчина розплакала ся і сказала:

— Боже, чи то може бути правда, що мене любите?

Лїсничий потвердив то ще раз і аж тепер признала ся она, що вже від давна єго любить. Порозумівши ся, вийшли, приклякли побіч Якова і лїсничий сказав:

— Знаєте мене, отче, а так само знаєте, що можу жінку удержати. Але нї одна менї не сподобала ся, аж вашу дочку побачив і в нїй залюбив ся. Саме в тій хвили ми порозуміли ся: поблагословіть же нас. Хоч то на кладовищи, але всьо одно, всюди земля Божа.

Яков не питав, що й як; лиш побачивши вдоволенє Бари, поблагословив їх.

Якже здивував ся дяк, коли прийшов по Бару і застав єї в трупарни в товаристві вітця і жениха, за якого лїсничий представив ся.

Ще більше зачудуванє було на приходстві і в цілім селї. Люди гадали, що Бог знає як Бара спокірпіє, як буде понижена — а она вийшла як суджена, а ще до того такого чоловіка. Не могли увірити, аби то була можлива річ, що Бару може хто так полюбити — а оно таки так стало ся. „Та має з пекла щасте“ — говорили дївчата.

Щиру, велику радість мала Ельшка, коли їй Бара привела свого жениха.

— Видиш, Господь Бог заплатив тобі за прислугу, яку ти менї зробила і за котру тілько витерпіла. Я знала, що й ти найдеш чоловіка, що буде тебе любити. — А обертаючи ся до лїсничого і подаючи єму руку, котру він щиро стиснув, додала: — Лиш єї дуже любіть, бо она заслугує на то.

Лїсничий був би Бару забрав зараз з собою, але то так скоро не йшло і панна Пепінка не хотїла допустити, аби Бара відійшла перед вінчанєм. Радше нехай би вже вийшли й три заповіди нараз, коли жених такий нетерпеливий. І Яков не міг так на борзї покинути своєї служби.

Бара найбільше жалувала Ельшки. Але другого дня прийшов до пан отця лист з Праги, в котрім тїтка писала, що цїлий свій маєток завіщує Ельшцї, але лиш під тим услівєм, що віддасть ся за того молодого лїкаря, котрий єї (тїтку) вилїчив. Нехай пан отець запитає Ельку, чи годить ся на то чи нї. Був там також і для Ельшки лист повний найкраснїйших надїй на скору стрічу. Дізнавши ся о тім Бара не бажала собі вже нїчого більше.

Перед весїлєм всї люди в селї помирили ся з Барою, а й дячиха поблагословила єї і віддала їй лист від Йосифа. Ельшка перечитала єго Барі і аж тепер Бара довідала ся, чого Ельшка давно вже здогадувала ся, що Йосиф любив єї і що лише задля неї не хотїв бути сьвященником; але коли віддає ся, то він радо виповнить бажанє родичів.

По тиждни устроїла панна Пепінка Барі весїлє. Стара мати лїсничого була також на весїлю і відвела відтак на лїсничівку невістку, на яку вже від давна тїшила ся. Яков пійшов з ними.

Коли лїсничий свою молоду жінку опровів по господарстві і привів єї до компати, здоймив завішений над ліжком сухий вже віночок.

— Знаєш єго? — спитав Бари.

Був то той сам вінець, що задержав ся на вербі сьвятоіваньского рана. Бара усьміхнула ся.

— А на кого ти думала, кидаючи єго на воду? — питав притискаючи єї до грудий.

Бара не відповіла, але обіймила єго і з милою усьмішкою підняла до него свої очи, котрі люди називали воловими, але котрі були для него найкращі на сьвітї.

циpів, що командували віддїлами, треба завдячувати, що вже раньше не прийшло до стрілянини. Войскова асистенция поводила ся поправно, винявши отворене огню без команди, але се з огляду на наведені тут обставини з людского становища все дасть ся пояснити.

Міністер просить о приняте его виводів без упереджень і висказує найглубше співчутє оружній силі з приводу тої сумної події.

Новинки.

Львів, 1 серпня 1911.

— **Є. Е. п. Намістник** др. Михаїл Бобржиньский виїхав до Криниції, де перебуває его жена з дочкою, а звідси виїде на кільканедїльний побут до морских купелїв.

— **Дощі, бурі і спека.** По великій спецї настав остаточно холод і вчера у Львові зачав падати зливний дощ та падав через цілу ніч і нинї врана. Така сама зміна настала й у Відни, де в суботу по полудни настала велика туча з градом і наробила великої шкоди. Не обійшло ся також і без нещасливих случаїв Так само була велика злива й в Ґрацу. Мимо того загально взявши спека в середній Европі не попустила. У Відни мимо того, що похолоднїло, спека все таки доходила ще до 30 ст. Целц. В суботу рано перед бурею згинули від удару сонця 2 особи. З Опави на Шлеску доносять, що посуха і брак води прибрали непокоячі розміри. Єсть обава, що й серед худоби готова прокинути ся якась зараза і покажесь потреба примусового убиваня домашних зьвірят.

В Будапешті в наслїдок незвичайної спеки згинули 4 особи. Оногди пополудни була там також велика буря. З инших угорских міст доносять о великій спецї і браку води, в наслїдок чого в кількох заведенях промислових треба було застановити роботу.

З Парижа доносять, що як там так і в цїлій Франциї панує велика спека, а в послїдних днях настали великі бурі. В Берлинї спека тревае дальше і знов богато людий занедужало в наслїдок удару сонця В Дісельдорфі було аж 19 случаїв смерти від пораженя, а в Ганав померло аж 30 дїтий від удару сонця. В Антверпії були 4 случаї смерти від удару сонця а з цїлого ряду міст надходять вісти о спеках і случаях смерти від удару сонця.

— **Величезний вибух динаміту.** Німецке товариство каблеве в Джібутті доносить, що в місцевости Діра Давах в Абесинії настав великий вибух динаміту. Уряд митовий і 50 европейских домів вилетїло у воздух. Згинуло 30 Абесинцїв і 6 Вірменів. Значна часть міста знищена.

— **Ґр.-кат. капелянами войсковими** в резерві іменовані: о. Антін Андрей Уляницкий в евіденциї запасової резерві при команді доповняючій кр. обор. ч. 35 в Золочеві і о. Петро Гедз в евіденциї запасової резерви при команді доповняючій кр. обор. ч. 33 в Стрию.

— **Нещасливі пригоди.** З Городка як доносять: В суботу дня 29 с. м. рано Лавро Галушка 21-лїтний паробок, вийшов жати збіже на поле положене близько війскової стрільниці. Якраз того дня відбували гузари вправи в стріляню. Нещасте хотїло, що один вистріл пішов в бік і куля поцїлила молодця в самі груди. Галушку конаючого відвезено до шпиталю.

На оболоню в Дуброві під Станиславовом відбували ся ві второк рано м. т. вправи артилериї. Підчас стріляня з пушок слїпими набоями один набій поцїлив стоячого коло пушки вояка Іванишина і возірвав ему ногу. Нещасливого відвезено до войскового шпиталю, де ему зараз розірвану ногу треба було зовсїм відоймити.

На Знесїню погиб в наслїдок власної неосторожности і пустоти 13-лїтний хлопець Каз. Мончиньский. Хлопець той уганяючи за птицями перелїз через мур на жидівске кладовище а там вилїз на нагробник родини Крампнерів получений в горі камінним луком з другим нагробником. Стративши рівновагу впав на землю а рівночасно відломив ся і камінний каблук, а впавши хлопцеви на голову розгорощив єї так, що мозок і кров аж обризкали сусїдне камінє а нещасливий в одній хвили став трупом.

— **Дрібні вісти.** Чутка, мовби в Ворохті і охрестности появив ся тиф, єсть неправдива. — В Іпеку в Альбанії було послїдної доби 24 случаїв занедужаня а 8 случаїв смерти на холеру. В самім войску турецкім занедужало 18 осіб, а померло 6. — Від вчера рана застрайкували у Львові всї челядники столярскі. Причиною страйку стались спори о цїнник. — Коло головного двірця згублено дамску лїлїеву торбинку, в котрій були сьвідоцтва і 40 К готівкою; в стрийскім парку згублено дамску торбинку з золотої сїтки і з золотим шнурком, а на ул. Казимирівскій золотий ковток зі смараґдом і брилянтами вартости 60 К. — 13-лїтна служниця Настя Звольниківна, котру пані вислала за орудками, заблудила в містї і перебуває у панї Шорр при ул. Боїмів, котра змилувала ся над нею і взяла до себе. Настка не уміє сказати анї як називає ся єї панї анї де мешкає.

Телеґрами.

Тегеран 1 серпня. Міністер справ заграничних вислав ноту до росийского посла, в котрій протестує против поступованя росийского ґенерального консуля в Тебрісї.

Колін 1 серпня. В броварі належачім до замку вибух огонь. Театр замковий і бровар зовсїм знищені.

Тегеран 1 серпня. Росийский посоль повідомив перске правительство, що відсотки від росийскої позички і всілякі належитости митові повинен виплачувати головний бельґійский управитель мита а не американьский, бо лиш перший з них має право підписувати асиґнати в імени перского правительства. Росийский посол повідомив також бельґійского заступника Мормарда о своїх бажанях в тій справі. Росийске правительство не хоче іменно законодатних прав „меджілїса“ (перского парляменту), що звертає загальну увагу. Перске правительство каже, що то поступованє росийского правительства єсть суперечне з єствуючими приписами.

Константинополь 1 серпня. З причини, що нинї минає реченець даний Малїсорам до пiдданя ся, рада міністерияльна ухвалила поручити турецкому послови в Цетиню, щоби заждав на приїзд Абдулла-паші, нового начального вожда на тереториї ворохобнї. Посол повинен звернути увагу Чорногори на наслїдки того, коли би Малїсори не піддали ся, позаяк Порта рішила ся на случай неприняття услoвій поставлених Малїсорам, пускатись за ними в погоню навіть на чорногорску територию.

Петербург 1 серпня. На запитанє Столипина Синод відповів, що православні сьвященики не можуть бути предсїдателями ґубернїяльних земств анї також повітових на Литві і Руси. В управах земств можуть брати участь лиш яко радні.

— **Рускі диктати** до шкільної і приватної науки. На підставі правописних правил зладив і методичними вказівками доповнив Йосиф Танчаковский, учитель школи ім. Шашкевича. Друге поправлене і розширене виданє. — Цїна 80 сот. і 5 сот. на опаску почтову. —

— **Домашна кухня.** (Як варити і печи?) Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Заячківского. З друкарнї Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Цїна одного примірника 1 К 50 с.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2^{22}**, 5^{50}, 7^{30}, **9**, 10^{15}, **1^{30}**, **2**, 5·48, 7^{15}†) **8·25**, 9^{50}.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10^{10}†), 10^{30}.
†) з Красного.

З Черновець: 12^{05}, 5^{45}†), 8·05, 10·25*), 2^{05}, 5·52, **6^{26}**, 9^{34}
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·18 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щоденъ, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6^{00}.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недонкда (Телефона ч. 537).